

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 8625/2024
10.07.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Бранислава Босиљковића и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник др Владимир Боровац, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Мирослав Ђорђевић, адвокат из ... и Републике Србије, Министарство правде, Високи савет судства коју заступа Државни правобранилац из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5315/23 од 23.11.2023. године, у седници одржаној 10.07.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5315/23 од 23.11.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5315/23 од 23.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 58335/21 од 02.12.2022. године, исправљена решењем истог суда под истим бројем од 23.05.2023. године, ставом првим изреке дозвољено је објективно преиначење тужбе. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилца тражила да се обавезу тужени да јој на име накнаде материјалне штете солидарно исплате новчане износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа па до исплате, ближе наведене у овом ставу. Ставом трећим изреке обавезана је тужилца да првотуженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 117.750,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности па до исплате. Допунским решењем истог суда под истим бројем од 23.05.2023. године тужилца је обавезана да туженој Републици Србији на име трошкова парничног поступка исплати износ од 69.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5315/23 од 23.11.2023. године одбијене су као неосноване жалбе тужиле и потврђена првостепена пресуда у ставу другом и трећем изреке као и допунско решење првостепеног суда. Ставом другим

изреке одбијен су захтеви тужиле и тужене Републике Србије за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права права с предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 10/23), Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној на основу члана 404. став 1. ЗПП јер не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Предмет тражене правне заштите, о коме је одлучено побијаном пресудом, је накнада штете због неправилног и незаконитог рада тужених у парници Вишег суда у Београду П 45/13. У овој парници, која је започета тужбом ВВ и ГГ против туженог ДД, власника Агенције „Кондор“ ради утврђења ништавости изјаве и накнаде штете, након смрти туженог ДД као тужена означена је овде тужила, као његова наследница. Пошто њено пребивалиште ни боравиште није било познато, Виши суд у Београду јој је поставио привременог заступника, овде туженог адвоката ББ. О захтеву тужиле нижестепени судови су одлучили уз примену материјалног права из чланова 154. став 1, 155, 172. став 1. и 376. став 1. Закона о облигационим односима, Закона о адвокатури и Кодекса професионалне етике адвоката, које је у складу са правним схватањем израженим кроз више одлука овог суда у којима је одлучивано о захтевима са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Због тога не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса нити у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Указивање у ревизији на праксу Европског суда за људска права не указује нужно на потребу за ново тумачење права и разматрањем правних питања од општег интереса јер се одговорност за штету због пропуста, односно деловања трећег лица утврђује у конкретној парници на основу чињеничног стања које не може бити предмет побијања, односно разлог за изузетну дозвољеност ревизије. Стога по оцени овог суда нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП за дозвољеност одлучивања о посебној ревизији тужиле због чега је на основу члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Тужба за накнаду штете поднета је 21.11.2018. године, а преиначена 26.08.2020. године. Ввредност предмета спора опредељена је износом од 1.661.471,88 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не

прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, Врховни суд је оценио да ревизија тужиле није дозвољена применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП због чега је на основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић